

Arrest

nr. 220 622 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam in 2015, verklaart er zich op 17 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 23 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtunen te behoren. U bent geboren in het dorp Malem Mahmud Jan of ook Wardak genoemd (district Chahar Dara, provincie Kunduz) en leefde hier van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in 2006. U woonde hier samen met uw ouders, 3 broers en jongere zus. Uw broer S. werkt sinds 2015 bij het Afghan National Army (ANA). De rest van uw familie verblijft nog steeds in jullie huis in Chahar Dara.

Met de val van de taliban in 2001 zijn veel talibs naar Chahar Dara gevlucht. Ze kwamen ook naar uw dorp en uw huis waar ze, net zoals ze dit in andere huizen deden, bescherming zochten. Omdat ze gewapend waren was uw familie bang en liet uw vader het toe dat ze binnen kwamen. Ze overnachtten 1 nacht in uw huis. De volgende morgen kwamen de veiligheidstroepen naar uw dorp. Uw vader hoorde lawaai en ging hierop naar buiten. Iemand genaamd Kuduz Chahar Dara of Kuduz Chepa kende uw vader en vroeg hem of de taliban naar jullie dorp waren gekomen en of er zich enige talibs in uw huis bevonden. Uw vader bevestigde aan deze persoon dat er zich inderdaad talibs in uw huis bevonden waarop deze personen gearresteerd werden. In de moskee van het dorp volgde een aankondiging van de veiligheidstroepen. Ze zeiden dat iedereen die onderdak biedt aan talibanleden deze personen moet buitengooien en dat ze anders zelf zouden moeten vluchten omdat het dorp gebombardeerd zou worden. Na deze aankondiging verstopte uw moeder jullie allemaal in een soort kelder in uw huis. Na een aantal uren kwamen jullie weer buiten en zagen jullie dat de situatie weer kalm was. Noch u noch uw familie hebben tot 2006 nog andere problemen ondervonden in uw dorp.

Rond 2006 zag u dat er mensen 's nachts naar uw dorp kwamen maar niemand wist echter wie deze mensen waren. Ongeveer 8 à 9 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam er op een dag iemand op uw deur kloppen. Uw broer ging buiten om te zien wie het was. Jullie hoorden geschreeuw en discussie waarop ook uw vader naar buiten ging. Toen uw vader buiten kwam zag hij echter niemand, ook uw broer was verdwenen. Uw broer M. is in 2006 verdwenen en sindsdien hebben jullie niets meer vernomen over hem. Uw vader, die lange tijd naar uw broer heeft gezocht maar hem niet heeft teruggevonden, gaf zichzelf de schuld van de verdwijning van uw broer en is 6 maanden na dit incident overleden aan een hartinfarct. Ongeveer 45 dagen na het overlijden van uw vader heeft u Afghanistan verlaten.

U heeft er ongeveer 5 à 5,5 maanden over gedaan om van Afghanistan tot Griekenland te reizen. In 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend in Griekenland (uw vingerafdrukken werden er genomen op 5 mei 2009) maar u kreeg nooit de kans om een interview af te leggen en heeft dus ook nooit een beslissing ontvangen in verband met deze asielaanvraag. U werd er ook slecht behandeld en er was veel vreemdelingenhaat. In november 2015 heeft u uiteindelijk Griekenland verlaten en reisde u verder tot België. U diende hier op 17 december 2015 een asielaanvraag in.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vreest dat u wegens uw lang verblijf in Europa als ongelovige aanzien zou worden en vermoord zou worden door de taliban.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten neer: een verblijfskaart dat u in Griekenland heeft verkregen, een ziekteverzekering verkregen in Griekenland, een bankrekeningboekje dat u in Griekenland heeft verkregen, uw identiteitsbewijs dat u in Griekenland heeft verkregen, een formulier waarop uw uitnodiging voor een interview bij het Greek Council for Refugees (GCR) genoteerd staat, een formulier van het GCR waarop uw dossiernummer terug te vinden is, enkele documenten uit Griekenland die te vergelijken zouden zijn met een belastingaangifte, de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd vanuit Griekenland en een kopie van uw taskara.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo maakt u niet aannemelijk met uw verklaringen over de problemen in 2001 dat er een gegronde vrees voor vervolging was. U verklaart dat uw vader met de val van de taliban in 2001 uit angst onderdak heeft geboden aan de taliban. De volgende morgen vielen de veiligheidstroepen het dorp binnen op zoek naar talibanleden. Uw vader, die iemand van de veiligheidstroepen kende, ging informeren wat er gaande was en zei tegen deze persoon dat er zich in jullie huis ook talibanleden bevonden waarop deze personen gearresteerd werden (CGVS gehoorverslag p. 19). U verklaarde dat u en uw familie tot 2006 een normaal leven leidden en geen problemen meer hebben ervaren (CGVS p. 19+20). Dit leidde ook niet tot uw vlucht uit Afghanistan en u maakt hiermee geen actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk.

Verder bent u ook onduidelijk over de problemen van uw broer en de gevolgen voor uzelf en de familie. U was zeer vaag over de plotse verdwijning van uw broer. Ongeveer 8 à 9 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam er iemand aan uw deur kloppen. Uw broer M. deed de deur open. Nadien hoorden jullie discussie en geschreeuw en toen uw vader buiten ging was er niemand meer, ook uw broer was verdwenen (CGVS p. 19-20).

U gevraagd of u kon horen wat er gezegd werd tijdens deze discussie verklaart u dat u niets gehoord heeft en dat u, indien u toch iets gehoord zou hebben, zich dit niet meer kan herinneren (CGVS p. 20). U verklaart dat uw vader naar buiten ging om te kijken wat er gaande was maar dat er niemand meer was toen hij buiten ging (CGVS p. 19). U gevraagd of hij ook niemand in de verte kon zien, zegt u dat er aan één kant velden liggen en dat ze zichtbaar zouden zijn indien ze die kant zouden opgegaan zijn maar dat er aan de andere kant bomen, de moskee en een kanaal liggen (CGVS p. 20). Het is enigszins vreemd dat uw vader, zodra hij discussie en geschreeuw hoorde naar buiten ging maar toch niemand meer kon zien, zelfs niet in de verte. Dat er op zo'n korte tijd, uw vader ging immers onmiddellijk naar buiten, geen enkel spoor meer zou zijn van uw broer is weinig aannemelijk. Bovendien insinueert u met uw verklaring dat jullie dan wel wisten welke richting ze opgegaan zouden zijn, namelijk niet de richting van de velden. Vanuit dit opzicht mag er verwacht worden dat uw vader deze kant zou oplopen op zoek naar uw broer. U verklaarde echter dat hij naar het huis van uw oom langs vaderszijde ging, hem informeerde en dat ze dan pas samen op zoek gingen naar uw broer (CGVS p. 20). U gevraagd of uw vader nog iets anders deed, verklaart u dat uw neven langs vaderszijde ook op zoek gingen naar uw broer, dat jullie het aan andere dorpingen en kennissen vroegen, dat uw vader naar verschillende plaatsen ging maar dat jullie hem nergens konden vinden. Verder kon u niets vertellen over de omstandigheden waarbij uw broer verdwenen zou zijn. Nochtans vormt de verdwijning van uw broer de kern van uw asielrelaas en geeft u ook aan dat dit een sterke impact heeft gehad op u en uw familie (CGVS p. 19). Immers zou uw vader wegens uw broers verdwijning gestorven zijn aan hartproblemen, waarna u anderhalve maand nadien besloot het land te verlaten. Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over deze verdwijning en meer moeite gedaan zou hebben om meer informatie hierover te bekomen.

Bovendien heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een enigszins andere invulling gegeven aan deze verdwijning van uw broer. Daar heeft u niet gesproken over iemand die kwam aankloppen aan uw deur maar verklaarde u dat er groepen aanwezig waren die mensen probeerden te overhalen om de jihad te voeren en dat uw broer enkele maanden later verdwenen is. Verder verklaarde u dat uw vader bang was dat uw broer overleden was of met die mensen was gaan werken (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Terwijl u op het CGVS aangeeft dat uw broer wellicht ontvoerd is, gaf u bij DVZ eerder aan dat uw broer plots verdwenen was, en mogelijk zelfs toegetreden was tot een jihadvoerende groepering. Hiermee geconfronteerd zegt u dat er tijdens het eerste interview geen vragen werden gesteld en dat u enkel over uw problemen moest vertellen (CGVS p. 21). Deze verklaring is echter niet afdoende, u heeft deze elementen namelijk aangehaald tijdens het spontaan uiteenzetten van uw asielrelaas op het CGVS waardoor er u in dit gedeelte van het interview door het CGVS ook geen concrete vragen werden gesteld. Er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over deze verdwijning van uw broer, dat de kern van uw asielrelaas vormt, eensluidende verklaringen zou afleggen bij DVZ en op het CGVS. U geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ verklaarde dat uw broer verdwenen was, dat uw vader bang was dat hij overleden was of misschien met die groepen was gaan samenwerken en dat toen uw vader deze dingen hoorde hij een hartinfarct heeft gekregen en overleden is, zegt u slechts dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 21). Bijgevolg slaagt u er niet in om een valabele verklaring te geven die deze tegenstrijdigheden zou kunnen ophelderen.

Met betrekking tot uw verklaring bij DVZ dat er in de regio groepen aanwezig waren die de mensen probeerden te overhalen om mee de jihad te voeren dient te worden vermeld dat u hier niet over sprak tijdens het spontaan uiteenzetten van uw asielrelaas (CGVS p. 19), waardoor het CGVS van oordeel is dat dit wat u betreft geen dermate zware impact heeft nagelaten dat u hierdoor vreesde voor uw leven of integriteit. Bovendien verklaarde u dat u nooit persoonlijk werd benaderd door de taliban (CGVS p. 21) waardoor er ook geen sprake is van een persoonlijke bedreiging. Dit wordt verder bevestigd door uw verklaringen. U verklaarde dat uw vader ongeveer 6 maanden na de verdwijning van uw broer is overleden aan een hartinfarct (CGVS p. 19+20). U gevraagd of er gedurende die periode iets gebeurd is met u of met uw familie, verklaart u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 20). U verklaarde dat u ongeveer 45 dagen na het overlijden van uw vader Afghanistan hebt verlaten (CGVS p. 19+21). U gevraagd of er gedurende die periode iets gebeurd is, zegt u dat er niets gebeurd is maar dat u in die dagen wel realiseerde dat de taliban in uw dorp aanwezig waren (CGVS p. 21). Noch u, noch uw familie werden in de periode volgend op het beweerde bezoek van de taliban aan uw huis en de plotse verdwijning van uw broer, dat ongeveer 8 à 9 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan plaatsvond, benaderd door de taliban (CGVS p. 19-21). Dit alles wijst erop dat u geen persoonlijk doelwit vormde voor de taliban. U gevraagd of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nog problemen heeft gehad met de taliban verklaarde u dat uw familie geen problemen heeft gehad maar dat er aan de ouderen van het dorp werd gevraagd of u in het dorp was. U voegde hier aan toe dat u deze informatie niet met zekerheid kon bevestigen omdat niemand van uw familieleden hierover werd aangesproken (CGVS p. 21-22). U zei dat u deze informatie van uw moeder had vernomen en dat zij het op haar beurt van andere vrouwen had gehoord toen ze water was gaan halen van de waterdam (CGVS p. 22).

Uw verklaringen wijzen er op dat dit, voor zover dit werkelijk besproken geweest zou zijn, eerder een gerucht zou zijn. U gevraagd of indien er werkelijk mensen op zoek zouden zijn naar u, de dorpsouderen dan niet rechtstreeks uw moeder zouden aanspreken hierover, zegt u enkel dat het misschien niet waar is (CGVS p. 22). Het CGVS kan geen geloof hechten aan een verklaring waarvan u zelf niet zeker bent of het al dan niet waar is.

*U had bij DVZ ook verklaard dat u daesh (Islamitische Staat) en de taliban vreest omdat u ongeveer 10 jaar in Europa heeft gewoond en dat ze iemand die zo lang in Europa heeft gewoond en nadien terugkeert, niet levend laten (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U gevraagd om u hierover nader te verklaren, zegt u dat het geweten is dat de taliban zeggen dat als je naar Europa gaat dat je dan ongelovig wordt. U verklaart dat u lang in Europa heeft gewoond waardoor er een risico is voor uw leven en u vermoord zou worden (CGVS p. 22). U gevraagd op welke manier ze zouden kunnen weten dat u lange tijd in Europa heeft verbleven, zegt u dat ze in uw dorp rondhangen en dat ze de mensen verplichten om te bidden in de moskee (CGVS p. 22). Dit is echter geen element dat een risico zou vormen voor uw leven of integriteit waardoor de verklaring die u hier geeft niet valabel is. Bovendien is de verklaring die u geeft geen antwoord op de vraag die werd gesteld. U gevraagd welk element duidelijk zou maken dat u lang in Europa heeft verbleven, verklaart u plots dat ze misschien geen problemen zouden hebben in het dorp. Verder zegt u opnieuw dat de taliban aan het hoofd staat van de gebeden in de moskee en dat deze moskee aan uw huis gelegen is (CGVS p. 22). U nogmaals gevraagd hoe de taliban zouden opmerken dat u lang in Europa heeft verbleven zegt u dat ze veel spionnen hebben en dat de taliban uit de lokale bevolking zelf bestaat (CGVS p. 22). Ten slotte gaf u aan dat ze zouden **denken** dat uw religie veranderd is. U zei dat het voor u moeilijk zou zijn om daar te leven omdat u het leven hier gewoon bent. U voegde hieraan toe dat u gedurende de laatste 10 à 12 jaar slechts 1 keer traditionele kleren heeft gedragen en dat u zichzelf toen "raar" voelde. Hiermee heeft u het echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen omdat u mogelijk verwesterd zou zijn of zo zou aanzien worden. Ondanks dat u verschillende keren hiertoe de kans heeft gekregen, heeft u niet kunnen aantonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende gewoonten, normen en levenswijze niet terug zou kunnen opnemen. Immers kon u enkel aanhalen dat de taliban de mensen verplichten om te bidden in de moskee en gaf u louter blijk van een andere kledingstijl die u hier zou aangenomen hebben. De elementen die u aanhaalt hebben dan ook geen betrekking op een fundamentele levensopvatting die zou gewijzigd zijn. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u dit niet vermeldt bij het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven. Hierdoor is het CGVS er dan ook van overtuigd dat deze "verandering" in gedrag, waarmee u een risico zou lopen voor uw leven, niet een dermate hoge impact heeft op uw persoon.*

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS van oordeel dat u niet gevlucht bent omwille van een persoonlijke bedreiging of een zwaarwichtige vorm van vervolging of dat u dergelijke vrees of risico loopt bij een eventuele terugkeer, waardoor u niet in de hoedanigheid van vluchteling kan worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale

verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, hoewel u heeft aangehaald geen familie te hebben in Kabul (CGVS p. 12) is uit het openbaar Facebook profiel van uw broer S. gebleken dat hij in Kabul leeft (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u het niet weet en zich niet kan herinneren dat hij naar Kabul is gegaan. U verklaart dat uw broer S. voor het ANA werkt en zich misschien omwille van zijn werk in Kabul zou kunnen bevinden (CGVS p. 12). Deze verklaring is echter niet valabel, u had eerder aangegeven dat u een paar dagen voorafgaand aan het interview uw broer S. gesproken had (CGVS p. 11). Er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de activiteiten van uw broer aangezien u nog steeds in contact bent met hem. U gevraagd of u zeker bent dat u geen familie heeft in Kabul zegt u dat u dit niet weet maar dat het geboortedorp van uw vader daar wel ligt (CGVS p. 12). U bent hierin ook niet duidelijk omdat u enerzijds verklaart dat uw vader geboren is in Kabul (CGVS p. 11-12) en anderzijds verklaart u dat het geboortedorp van uw vader niet in Kabul maar in Maydan Wardak ligt (CGVS p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van enige familiebanden in Kabul. Hoe dan ook wijst het profiel van uw broer erop dat u wel degelijk over een netwerk en familie in Kabul beschikt. Daarnaast wijst uw persoonlijk profiel er ook op dat u in staat bent om uw leven op te bouwen in Kabul. Ondanks u aanhaalt dat u geen scholing heeft genoten en niets meer weet over de manier van leven in Afghanistan heeft u gedurende ongeveer 10 jaar bewezen over voldoende capaciteiten te beschikken om zelfstandig uw leven op te bouwen. U heeft verklaard dat u 5 à 6 maanden na uw aankomst in Griekenland bent begonnen werken en dat u tot uw vertrek uit Griekenland gewerkt heeft (CGVS p. 14). U huurde hier ook een huis en heeft zelfs tot 8 maanden voor uw vertrek uit Griekenland alleen gewoond (CGVS p. 14). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Ten slotte kan er vastgesteld worden dat het niet duidelijk is wanneer u in België bent toegekomen. U verklaart dat u op 1 december 2015 bent aangekomen in België (CGVS p. 23). Op uw openbaar Facebook-profiel heeft u echter al op 31 juli 2015 aangegeven dat u verhuisd bent naar Antwerpen (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd slaagt u er niet in om een verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid en onderneemt u pogingen om de confrontatie te vermijden. U zegt dat u uw locatie heeft aangepast maar dat u niets weet over de maand (CGVS p. 23). Geconfronteerd met het feit dat u ruim 4 maanden voor uw beweerde aankomst in België, uw locatie naar Antwerpen heeft aangepast, zegt u enkel dat u die dingen niet weet en dat u dit een tijdje geleden heeft aangepast (CGVS p. 23). U meermaals de kans geboden om een verklaring te geven voor deze duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid blijft u volhouden dat u begin december bent toegekomen in België. Deze vaststelling wijst er dan ook op dat u niet eerlijk bent in uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. De documenten die u in Griekenland verkregen heeft kunnen enkel aantonen dat u daar effectief verbleven heeft en asiel aanvraag. De enveloppe die u voorlegt toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Griekenland. De foto op de kopie van uw taskara is beschadigd waardoor het onmogelijk is om na te gaan of u al dan niet op deze foto staat afgebeeld. U heeft tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u geen taskara verkreeg toen u in Afghanistan was omdat u klein was en het niet belangrijk was voor de mensen om over een taskara te beschikken (CGVS p. 3). U had tijdens uw interview bij DVZ verklaard dat u een foto van uw taskara op uw gsm had staan en dat u uw originele taskara zou laten opsturen (Verklaring DVZ p. 9). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u uw taskara niet zelf heeft laten maken maar dat uw broer in Afghanistan deze heeft aangemaakt toen u in Griekenland was (CGVS p. 3). Aangezien u uw taskara niet persoonlijk heeft aangevraagd en hierover tegenstrijdige verklaringen geeft, wordt de betrouwbaarheid van uw taskara ondermijnd. Hoe dan ook kan een taskara hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen en is een taskara niet voldoende om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan.

Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 2, c), 9, eerste lid en 10, eerste lid, c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 20 september 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 en een aantal medische en psychiatrische documenten bij (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 27 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een aantal bijkomende medische documenten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban en dat hij omwille van zijn lange verblijf in Europa als ongelovige zal worden beschouwd ingeval van terugkeer naar Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde problemen met de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten in 2001 geen actuele vrees voor vervolging in zijn hoofde uitmaken; (ii) hij slechts vage en onaannemelijke verklaringen kan afleggen over de beweerde ontvoering van zijn broer M., temeer daar zijn verklaringen inzake deze ontvoering op de Dienst Vreemdelingenzaken niet gelijklopend zijn met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (iii) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij persoonlijk een doelwit zou vormen van de taliban die in zijn regio van herkomst aanwezig zijn, temeer daar hij niet aantoont dat zijn nog steeds in zijn dorp wonende familie na zijn vertrek uit Afghanistan nog problemen kende; (iv) hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zou worden beschouwd omwille van zijn langdurig verblijf in Europa; (v) zijn verklaringen over zijn aankomst in België op 1 december 2015 niet te rijmen zijn met de vermelding van zijn verhuis naar Antwerpen op 31 juli 2015 op zijn Facebookprofiel; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Met betrekking tot de vaststelling uit de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten in 2001 niet tot zijn vlucht hebben geleid en bijgevolg geen actuele vrees voor vervolging in zijn hoofde uitmaken bevestigt verzoeker dat afgezien van het incident met de veiligheidstroepen die daags nadien binnenvielen, hij en zijn familie geen specifieke problemen ervaarden tot in 2006.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker slechts vage en onaannemelijke verklaringen kan afleggen over de beweerde ontvoering/verdwijning van zijn broer M., en dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierover niet gelijklopend zijn met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing besluit eveneens dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij persoonlijk een doelwit zou vormen van de taliban die in zijn regio van herkomst aanwezig zijn, temeer daar hij niet aantoont dat zijn nog steeds in zijn dorp wonende familie na zijn vertrek uit Afghanistan nog problemen kende.

Verzoeker betoogt dat hem geen vaagheid kan worden verweten aangezien bij een verdwijning achtergelaten familieleden zeer vaak voor altijd in het ongewisse blijven. Verzoeker ziet niet in dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen een verdwijning en een ontvoering of toetreding, temeer dat de streek in de vermelde periode wel degelijk geteisterd werd door de taliban die er jongeren rekruteerde om deel te nemen aan de jihad. Verzoeker meent ook dat hij na zijn broer de volgende zou geweest zijn die door de taliban geviseerd zou worden gelet op zijn leeftijd.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de tegenstrijdigheden en vage onduidelijke verklaringen met betrekking tot de verdwijning ontvoering van zijn broer op afdoende wijze te weerleggen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkte verzoeker zijn verklaringen tot de bewering dat er in het dorp groepen aanwezig waren die de mannen uit het dorp ronselden om jihad te gaan voeren, dat zijn broer enige tijd later verdween en zijn vader hieruit afleidde dat zijn broer mogelijks was toegetreden tot de groep jihadisten. Bij het Commissariaat-generaal daarentegen voerde verzoeker aan dat er op een dag onbekenden in dorp zijn aangekomen, er op een avond op de deur werd geklopt waarop zijn broer de deur ging openen en vervolgens verdween. Verzoeker bleef bij het Commissariaat-generaal bijzonder vaag over wie de groep personen waren die in het dorp aankwamen, hij refereerde niet langer aan een groep jihadisten die in het dorp mannen ronselden zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Hoe dan ook, verzoeker verbleef nog een zevental maanden na de verdwijning van zijn broer probleemloos in het dorp zodat hij niet kan volhouden dat hij vreesde dat hij de volgende zou geweest zijn zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt.

Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij nooit persoonlijk werd benaderd door de taliban (gehoorverslag, p. 21), noch maakt evenmin aannemelijk dat zijn nog steeds in het dorp verblijvende familieleden na zijn vertrek uit Afghanistan nog problemen zouden hebben gekend. De vele vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in grote mate de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen temeer daar de verdwijning van zijn broer tot de kern van het asielrelaas behoort. Zelfs indien er nog enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat de feiten zich hebben voorgedaan in 2006 en verzoeker geenszins aantoont dat zijn vrees “*waarschijnlijk de volgende*” te zijn die zal worden ontvoerd nog langer actueel is. Dit klemmt des te meer nu verzoeker allerminst onduidelijk is over de personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de verdwijning van verzoekers broer.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zou worden beschouwd omwille van zijn langdurig verblijf in Europa: “*U had bij DVZ ook verklaard dat u daesh (Islamitische Staat) en de taliban vreest omdat u ongeveer 10 jaar in Europa heeft gewoond en dat ze iemand die zo lang in Europa heeft gewoond en nadien terugkeert, niet levend laten (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U gevraagd om u hierover nader te verklaren, zegt u dat het geweten is dat de taliban zeggen dat als je naar Europa gaat dat je dan ongelovig wordt. U verklaart dat u lang in Europa heeft gewoond waardoor er een risico is voor uw leven en u vermoord zou worden (CGVS p. 22). U gevraagd op welke manier ze zouden kunnen weten dat u lange tijd in Europa heeft verbleven, zegt u dat ze in uw dorp rondhangen en dat ze de mensen verplichten om te bidden in de moskee (CGVS p. 22). Dit is echter geen element dat een risico zou vormen voor uw leven of integriteit waardoor de verklaring die u hier geeft niet valabel is. Bovendien is de verklaring die u geeft geen antwoord op de vraag die werd gesteld. U gevraagd welk element duidelijk zou maken dat u lang in Europa heeft verbleven, verklaart u plots dat ze misschien geen problemen zouden hebben in het dorp. Verder zegt u opnieuw dat de taliban aan het hoofd staat van de gebeden in de moskee en dat deze moskee aan uw huis gelegen is (CGVS p. 22). U nogmaals gevraagd hoe de taliban zouden opmerken dat u lang in Europa heeft verbleven zegt u dat ze veel spionnen hebben en dat de taliban uit de lokale bevolking zelf bestaat (CGVS p. 22). Ten slotte gaf u aan dat ze zouden denken dat uw religie veranderd is. U zei dat het voor u moeilijk zou zijn om daar te leven omdat u het leven hier gewoon bent. U voegde hieraan toe dat u gedurende de laatste 10 à 12 jaar slechts 1 keer traditionele kleren heeft gedragen en dat u zichzelf toen “raar” voelde. Hiermee heeft u het echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen omdat u mogelijk verwesterd zou zijn of zo zou aanzien worden. Ondanks dat u verschillende keren hiertoe de kans heeft gekregen, heeft u niet kunnen aantonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende gewoonten, normen en levenswijze niet terug zou kunnen opnemen. Immers kon u enkel aanhalen dat de taliban de mensen verplichten om te bidden in de moskee en gaf u louter blijk van een andere kledingstijl die u hier zou aangenomen hebben. De elementen die u aanhaalt hebben dan ook geen betrekking op een fundamentele levensopvatting die zou gewijzigd zijn. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u dit niet vermeldt bij het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven. Hierdoor is het CGVS er dan ook van overtuigd dat deze “verandering” in gedrag, waarmee u een risico zou lopen voor uw leven, niet een dermate hoge impact heeft op uw persoon.”*

Dienaangaande meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat het volstaat dat hij door zijn omgeving wordt waargenomen als zijnde verwesterd. Hij merkt ook op dat zijn broer actief is in het Afghaanse leger waardoor er “*een extra risico voor associatie met Westerse landen*” is, aldus verzoeker. Verder citeert verzoeker uit een rapport van Asylos van augustus 2017. Verzoeker merkt tevens op dat hij op zijn Facebookprofiel te zien is “*met ‘verwesterde’ looks en attitude*”.

De Raad wijst erop dat uit de richtlijnen van UNHCR (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 10) blijkt dat bij de beoordeling van het risico in hoofde van personen die ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd worden beschouwd, rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden (p. 48: “*depending on the individual circumstances of the case*”), zodat een loutere verwijzing naar het risicoprofiel van verwesterde personen op zich niet volstaat en een beoordeling *in concreto* noodzakelijk is. Uit deze richtlijnen blijkt dat hetzelfde geldt voor personen die worden beschouwd als overheidsgezind en hun familieleden. *In casu* maakt verzoeker echter op geen enkele wijze dergelijke persoonlijke omstandigheden aannemelijk. Hiervoor is reeds komen vast te staan dat aan de verdwijning van zijn broer M. en de hieruit voortvloeiende problemen geen geloof kan worden gehecht. Uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker evenmin een vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk weet te maken.

Waar verzoeker wijst op zijn Facebookprofiel dient vastgesteld dat hieruit evenmin blijkt dat verzoeker dermate verwesterd zou zijn dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Een bepaalde "look" en "attitude" op Facebook tonen immers niet aan dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan te gedragen naar de aldaar geldende waarden en normen. Verzoeker laat verder na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zijn psychiatrische problemen een impact zouden hebben op zijn gedrag en uitstraling waardoor hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterde Afghaan het mikpunt van represailles zou worden, zoals hij voorhoudt in zijn tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12). Dit klemt des te meer daar in de voorgelegde medische documenten (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 12) wordt gesteld dat verzoekers psychiatrische problemen ontstonden na zijn vertrek uit Afghanistan. Verder ontwaart de Raad geen enkel element waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker persoonlijk problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger. Bovendien werpt verzoeker deze problemen voor het eerst op in onderhavig verzoekschrift, hetgeen de beweerde vrees hiervoor ernstig relativeert. Waar verzoeker verder citeert uit een rapport, dient herhaald dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat.

2.3.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn aankomst in België op 1 december 2015 niet te rijmen zijn met de vermelding van zijn verhuis naar Antwerpen op 31 juli 2015 op zijn Facebookprofiel, alsook dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

"Ten slotte kan er vastgesteld worden dat het niet duidelijk is wanneer u in België bent toegekomen. U verklaart dat u op 1 december 2015 bent aangekomen in België (CGVS p. 23). Op uw openbaar Facebook-profiel heeft u echter al op 31 juli 2015 aangegeven dat u verhuisd bent naar Antwerpen (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd slaagt u er niet in om een verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid en onderneemt u pogingen om de confrontatie te vermijden. U zegt dat u uw locatie heeft aangepast maar dat u niets weet over de maand (CGVS p. 23). Geconfronteerd met het feit dat u ruim 4 maanden voor uw beweerde aankomst in België, uw locatie naar Antwerpen heeft aangepast, zegt u enkel dat u die dingen niet weet en dat u dit een tijdje geleden heeft aangepast (CGVS p. 23). U meermaals de kans geboden om een verklaring te geven voor deze duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid blijft u volhouden dat u begin december bent toegekomen in België. Deze vaststelling wijst er dan ook op dat u niet eerlijk bent in uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. De documenten die u in Griekenland verkregen heeft kunnen enkel aantonen dat u daar effectief verbleven heeft en asiel aanvraag. De enveloppe die u voorlegt toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Griekenland. De foto op de kopie van uw taskara is beschadigd waardoor het onmogelijk is om na te gaan of u al dan niet op deze foto staat afgebeeld. U heeft tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u geen taskara verkreeg toen u in Afghanistan was omdat u klein was en het niet belangrijk was voor de mensen om over een taskara te beschikken (CGVS p. 3). U had tijdens uw interview bij DVZ verklaard dat u een foto van uw taskara op uw gsm had staan en dat u uw originele taskara zou laten opsturen (Verklaring DVZ p. 9). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u uw taskara niet zelf heeft laten maken maar dat uw broer in Afghanistan deze heeft aangemaakt toen u in Griekenland was (CGVS p. 3). Aangezien u uw taskara niet persoonlijk heeft aangevraagd en hierover tegenstrijdige verklaringen geeft, wordt de betrouwbaarheid van uw taskara ondermijnd. Hoe dan ook kan een taskara hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen en is een taskara niet voldoende om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers medische/psychiatrische problemen (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 12) dient vastgesteld dat uit geen van de voorgelegde medische documenten blijkt dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben of dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en/of geloofwaardige verklaringen. Als zodanig werpen deze documenten geen ander licht op de voorgaande vaststellingen. Voor het overige dient verzoeker zich met betrekking tot eventuele medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (rechtsplegingdossier, stuk 5) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt.

Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, p. 6-9 en rechtsplegingsdossier, stuk 5) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, hoewel u heeft aangehaald geen familie te hebben in Kabul (CGVS p. 12) is uit het openbaar Facebook profiel van uw broer S. gebleken dat hij in Kabul leeft (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u het niet weet en zich niet kan herinneren dat hij naar Kabul is gegaan. U verklaart dat uw broer S. voor het ANA werkt en zich misschien omwille van zijn werk in Kabul zou kunnen bevinden (CGVS p. 12). Deze verklaring is echter niet valabel, u had eerder aangegeven dat u een paar dagen voorafgaand aan het interview uw broer S. gesproken had (CGVS p. 11). Er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de activiteiten van uw broer aangezien u nog steeds in contact bent met hem. U gevraagd of u zeker bent dat u geen familie heeft in Kabul zegt u dat u dit niet weet maar dat het geboortedorp van uw vader daar wel ligt (CGVS p. 12). U bent hierin ook niet duidelijk omdat u enerzijds verklaart dat uw vader geboren is in Kabul (CGVS p. 11-12) en anderzijds verklaart u dat het geboortedorp van uw vader niet in Kabul maar in Maydan Wardak ligt (CGVS p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van enige familiebanden in Kabul. Hoe dan ook wijst het profiel van uw broer erop dat u wel degelijk over een netwerk en familie in Kabul beschikt. Daarnaast wijst uw persoonlijk profiel er ook op dat u in staat bent om uw leven op te bouwen in Kabul. Ondanks u aanhaalt dat u geen scholing heeft genoten en niets meer weet over de manier van leven in Afghanistan heeft u gedurende ongeveer 10 jaar bewezen over voldoende capaciteiten te beschikken om zelfstandig uw leven op te bouwen. U heeft verklaard dat u 5 à 6 maanden na uw aankomst in Griekenland bent beginnen werken en dat u tot uw vertrek uit Griekenland gewerkt heeft (CGVS p. 14). U huurde hier ook een huis en heeft zelfs tot 8 maanden voor uw vertrek uit Griekenland alleen gewoond (CGVS p. 14). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”*, (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *“[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.”* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Verzoeker voert een aantal elementen aan die volgens hem maken dat er persoonlijke omstandigheden bestaan die een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde uitsluiten. Verzoeker kan hierin echter niet worden bijgetreden.

Zo wijst verzoeker erop dat hij de broer is van een door de Taliban ontvoerde/gerekuteerde man en van een persoon werkzaam bij het Afghaanse leger. Vooreerst dient opgemerkt dat elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico kunnen verhogen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hoger is reeds komen vast te staan dat aan de beweerde ontvoering/rekrutering van verzoekers broer M. geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker er niet in slaagt persoonlijke problemen omwille van de werkzaamheden van zijn broer S. bij het Afghaanse leger *in concreto* aannemelijk te maken. Deze elementen kunnen dan ook niet de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul in hoofde van verzoeker verhinderen.

Wat betreft verzoekers psychiatrische problemen, dient vastgesteld dat uit de voorgelegde medische documenten (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 12) blijkt dat verzoeker weliswaar te kampen heeft met onder meer een depressie, posttraumatische stress en suïcidale gedachten, doch tevens blijkt dat deze zich situeren in het kader van zijn toekomstbeeld en met name de onzekerheid in verband met het verloop van zijn asielprocedure. Nergens in deze documenten wordt gesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar Afghanistan, zich te hervestigen in Kabul, er een leven op te bouwen en/of om zich er eventueel (verder) te laten behandelen. In dat kader dient erop gewezen dat uit de ontslagbrief (rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat verzoeker het Psychiatrisch Ziekenhuis van Duffel heeft verlaten op 30 juli 2018 en dat de verdere behandeling zal geschieden door de huisarts van het opvangcentrum in Brochem. Zoals hoger reeds aangehaald, dient verzoeker zich met betrekking tot eventuele medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn broer S. niet woonachtig is in Kabul maar slechts in het kader van zijn werk bij het Afghaanse leger soms naar Kabul gaat, dient erop gewezen dat uit de informatie van het Facebookprofiel van verzoekers broer S. in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat zijn broer op dit Facebookprofiel wel degelijk aangeeft in Kabul te wonen en er zelfs van afkomstig te zijn. Daarentrent stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) bovendien terecht als volgt:

“Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoeker die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van de voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.” (eigen onderlijning).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER